Metropia [DVD]

Metropia [DVD]

Tre spennende nordiske produsenter setter seg sammen for å lage fremtidsfilm om Europa. *Metropia* vinner på utseendet, men taper grandiost på historiefortelling. Hvordan kunne det skje?

Metropia
Tarik Saleh
Atmo Media Network
2009
Sandrew Metronome
16:9 Letterbox (1,85:1)
Dolby Digital 5.1
82 min.
2

4

Dystopia

Svenske ATMO, danske Zentropa og norske Tordenfilm. Tre spenstige produsenter med varierende erfaringsbakgrunn, men med hoder og føtter støtt plantet i fremtiden til nordisk filmproduksjon, slo seg sammen om å lage en animert fremtidsversjon av Europa med ATMOs frontfigur, Tarik Saleh, i registolen. Hovedprodusent ATMO har hatt rykte på seg for å produsere underholdende, gatesmart og tankevekkende film innenfor et mylder av sjangre, teknikker og visningsarenaer. Johan Söderbergs internettsensasjon
Read my Lips fra 2001 og Erik Gandinis og Tarik Salehs dokumentar
Gitmo ? The new rules of war (2006) er blant produksjonene som har skapt internasjonal buzz rundt selskapet. Zentropa er selvsagt uløselig knyttet til Lars von Trier, men står også for en rekke andre produksjoner av høy kvalitet utenfor filmatisk allfarvei. Norske Tordenfilm er et heller ubeskrevet blad i denne sammenheng, men som produsent av de animerte kortfilmene
Si at alt går bra (2004) og
Guri Gursjen & Gursjan Gru (2009), samt den kommende langfilmen
Kommandør Treholt & Ninjatroppen (2010) begynner Tordenfilm å gjøre seg bemerket. Det høres ut som et drømmeprosjekt. Så hvorfor ble ikke
Metropia bra?

Vi er i den nordre delen av Europa, året er 2024. Verdensdelen har gjennomgått en ødeleggende metamorfose etter årtusenskiftet. Naturressursene er tomme, den globale finanskrisen et faktum og tilbake sitter enkeltmennesket forlatt i samfunnets ruin. Så trer konsernet The Trexx Group frem, med magnaten Ivan Bahn (Udo Kier) i spissen, og forkynner at menneskets redning er fred og mobilitet. Trexx knytter Europa sammen gjennom et gedigent system av undergrunnsbaner - Metroen. Samtidig leverer Trexx også det meste enkeltmenneskene trenger av varer og tjenester gjennom et edderkoppnett av datterselskaper og allianser. Midt i denne dystopien møter vi Roger (Vincent Gallo).

Roger er en i mengden. Jobber på en grå arbeidsplass, har et trøblete kjærlighetsliv, ennå mer trøblete sexliv og drømmer om noe bedre, om å bryte ut av monotonien. I det stille begynner Roger å bryte ut av mønsteret. Han nekter å bruke metroen, isteden for sykler han til jobb. Til tross for sitt faste forhold til Anna (Sofia Helin), drømmer han om shamporeklamedama Nina (Juliette Lewis). Etter en spesielt vanskelig natt uten søvn og med en stadig tydeligere stemme i hodet, bryter Roger ut av mønsteret. Da han oppdager at sykkelen er ødelagt, blir han tvunget inn i metroen på vei til jobb, men istedenfor å velge linja som fører til arbeidsplassen, følger han en innskytelse og tar metroen til Paris. Stemmen i hodet tiltar og da han får et glimt av shampodama benytter han sjansen og tar kontakt. Gjennom shampodama, som også viser seg å være datter av Ivan Bahn og følgelig arving av The Trexx Group, dras Roger inn i et farlig spill som tar ham på kryss og tvers av metroen og til en maktkamp som ender med blodige hender.

Det starter så lovende for
Metropia. Alt stemmer. En visuell stil som mangler sidestykke og en grim versjon av Europa som er både skremmende og forlokkende. Stemmegiverne oser kredibilitet med et snev av europeisk kvalitet og hollywoodsk glamour. Likevel faller hele korthuset på grunn av en eneste ting; manus. Historien som manusforfatterne Fredrik Edin, Stig Larsson og Tarik Saleh har kokt sammen er rett og slett for tynn.
Metropia ville ha vært en fantastisk kortfilm, men som 90 minutters langfilm faller den på stengrunn lenge før halvtimen har gått. Det er rett og slett ikke nok historie å fortelle til å fylle langfilmformatet. Selv om utgangspunktet for filmen er interessant nok, og timingen er urovekkende god sett i sammenheng med den stadig truende finanskrisen, vulkanutbrudd og oljekatastrofer på løpende bånd, er likevel virkemidlene som skal drive historien fremover for usannsynlige til å overbevise. Slike dystopiske fremtidbilder er gjort mye bedre av en rekke andre regissører; se bare Lars von Triers Europa-trilogi:
Forbrydelsens element (1984),
Epidemic (1987) og
Europa (1991) som ett eksempel på hvordan det bør gjøres.

Det er den visuelle utformingen som er filmens sanne stjerne og eneste grunn til å holde ut gjennom det hele. Det er den norske animatøren Isak Gjertsen som skal ha mye av takken for at filmen har fått en slik unik visuell utforming. I DVD-utgavens ekstramateriale uttaler Gjertsen at han nærmest ved en tilfeldighet kom over funksjonen i animasjonsprogrammet som gjorde utformingen og animasjonen av karakterene mulig. I et intervju med Rushprint forklarer Gjertsen hvorfor digital 2d-animasjon ble valg foran 3d og hvordan ordinære fotografier dannet utgangspunkt for den særegne visuelle stilen. Resultatet er slående og gir både en opplevelse av ekstrem realisme, men også følelse av en alternativ virkelighet hvor alt er litt annerledes enn det vi

er vant til. I mine øyne overskygger den visuelle kvaliteten alle filmens øvrige blemmer og gjør at jeg holder ut den knappe halvannen timen filmen varer. Det skal også sies at Gjertsen fikk svenskenes svar på Amanda, en Guldbagge, for hans innsats på den tekniske siden i *Metropia*.

Filmens tematikk er ikke så på viddene som virkemidlene manusforfatterne benytter for å formidle innholdet. Det moderne menneskets isolasjon, samfunnets forfall, miljøkriser, finanskriser og rasekriger er betydelige og relevante temaer. Temaer som Saleh og ATMO har touchet innpå med hell gjennom tidligere produksjoner, hvilket gjør det desto mer skuffende at *Metropia* inneholder såpass kraftige logiske brister og manglende smartness til å hale historien i land. Heller ikke det imponerende skuespillerensemblet makter å skape nok entusiasme til å bære det svake manuset. Juliette Lewis er den åpenbare stjernen som forføreriske og dobbeltsidige Nina, men jeg faller egentlig mest for den alltid skremmende Udo Kier som den überonde Ivan Bahn. Kanskje ikke en rolle som byr på de store utfordringene for Kier, men han har i det minste en karisma og tyngde som bryter igjennom skjermen. Min favoritt i utvalget er likevel Alexander Skarsgård som gjør Rogers stemme i hodet, Stefan, med en følelse av undring, oppgitthet og resignasjon som er underlig fascinerende.

Oppsummeringsvis er
Metropia en film som fortjener å bli sett, kun fordi den har en så enestående visuell stil som flere burde få gleden av å oppleve.

Utgivelsen:

En film med såpass særegne, visuelle høydepunkter burde fått en blu-ray-utgivelse for å ivareta de visuelle kvalitetene. Denne DVD-utgivelsen gjør ikke den mørke stilen full rettferdighet. Det er tendenser til blokkdannelser i de mørke partiene i bildet og enkelte scener vibrerer der bildegjengivelsen ikke er god nok.

Ekstramaterialet er heller ikke spesielt imponerende. Vi får en liten dokumentar som tar for seg produksjonen av filmen, men etter min mening fokuserer dokumentaren på helt feil del av filmskapingen. Tarik Saleh geleider oss gjennom produksjonslokalene og prater med en rekke av compositingteamet, men uten at noen av de greier å formidle det de faktisk gjør på produksjonen. Isak Gjertsen blir tilgodesett med et par kommentarer, men burde vært viet mye mer tid til å forklare hvordan de slående effektene som utgjør filmen er gjort. Ekstramaterialet inkluderer også intervjuer med noen av stemmegiverne, og en samtale mellom regissør Saleh og Aleksander Skarsgård som er for pinlig til å se igjennom.

Samlet sett en svak utgivelse av en film som ikke lever opp til sitt potensial.

Anmeldt av Tom-Erik Lønnerød, 14.08.10

Takk til Sandrew Metronome for anmeldereksemplar.

Trailer Metropia:

Relaterte artikler:

5 spørsmål: Eric Vogel

Ja
Metropia_cover;